

[Alice Faber]

Det er noget, vi bliver nødt til at se på i et samlet billede, og vi er i hvert fald betydelig klogere, når vi har været igennem den diskussion og ved betydelig mere om, hvordan vi skal tage stilling.

Jeg synes, det er dejligt, hvis socialministeren ikke har mere travlt. Så synes jeg, vi skulle afvente den redegørelsesdebat og hele snakken her i folketinget og de forskellige steder, vi skal have den drøftet. Så er vi betydelig bedre rustet til at se på noget så kompliceret som en institutions ledelsesstruktur, og hvordan den fremmer forskningen. Det er jo noget, som er virkelig svært for folketingsmedlemmer.

Tinning (VS):

Jeg har tre bemærkninger. Den første går også på det med planlægningsrådet for forskningen. Jeg synes næsten, det er nødvendigt at sige til socialministeren, selv om ministeren uden tvivl godt ved det, at planlægningsrådet jo netop har sagt, at måske skal man have en bestyrelse, men den skal i hvert fald sammensættes fuldstændig anderledes, end ministeren har lagt op til. Planlægningsrådet har også sagt, at den kortsigtethed i forskningen, der lægges megen vægt på i bemærkningerne til lovforslaget, vil man advare meget stærkt imod. Så på den baggrund at sige, at principperne i det her og principperne i planredegørelsen stort set går lige op, det forekommer mig at være – hvad skal man sige? – uhyre dristigt i forhold til de virkelige forhold.

For det andet kommenterede ministeren ikke direkte det her med, at der næres mistilid til aktiviteterne indhold på SFI, socialforskningsinstituttet, fra forskellig side, men jeg forstår ministerens bemærkninger sådan, at det gør der jo, det kan man se i avisen, men det er i øvrigt ikke et synspunkt, ministeren er enig i, for ministeren understreger netop, at der foregår meget godt arbejde, og det eneste, det sådan set drejer sig om, er nogle få ledelsesmæssige problemer, som vel egentlig er noget andet.

Endelig synes jeg også, det er godt, at ministeren understreger, at nu skal vi bare tage det roligt. Oprindeligt, da dette forslag blev fremsat første gang, var der lagt op til, at det skulle træde i kraft den 1. marts 1984. Det er nu rykket til 1. april 1984. Jeg kan kun forstå

ministerens bemærkninger sådan, at det skal vi heller ikke tage alt for alvorligt, for hvis vi skal have en saglig og gennemgribende drøftelse og også have tid til at kigge på den planredegørelse, og hvis vi i øvrigt skal lave ingenting i en uge, mens der er Nordisk Råd, så når vi det simpelt hen ikke til 1. april. Det mener jeg også er til at leve med. Lad os sige, det er et første godt skridt, at vi nu har fået udsat ikrafttrædelsen en smule.

Socialministeren (Palle Simonsen):

Der er ingen grænser for, hvor vidtrækkende konklusioner hr. Tinning er i stand til at drage af ting, der bliver sagt her i folketinget. Jeg skal ikke gå i detaljer med det. Jeg sagde før, at vi skynder os langsomt. Heri ligger naturligvis, at vi mener, det er afgørende at få den sag afklaret, så hurtigt det overhovedet kan lade sig gøre under hensyntagen til den saglige behandling.

Jeg forestiller mig helt klart, at der bliver en tilbundsgående diskussion om dette i socialudvalget – eller rettere sagt: det er jeg ikke i tvivl om at der gør. Så kan vi altid diskutere dato senere.

Må jeg sige til fru Alice Faber, at der er ingen grænser for fantasien, når man påstår, at nogle kritiske forskningsrapporter fra socialforskningsinstituttet skulle have givet regeringen anledning til at fremsætte dette lovforslag. Så interessante er de meget omdiskuterede, meget kritiske rapporter nu heller ikke, at det kunne foranledige til det. Det, det drejer sig om, er, hvad jeg stadig væk vil kalde ledelsesmæssige og strukturelle problemer på instituttet, som bevirker, at man ikke får det ud af instituttet, som vi alle har et ønske om at få. Det er det, der er grundproblemet.

Jeg ønsker ikke at fastslå – det gjorde jeg heller ikke i mit tidligere indlæg – at redegørelsen vedrørende forskningsinstitutterne fuldt og helt giver opbakning til det forslag, der ligger her, men det, jeg har konstateret i dag, er, at der er et bredt flertal for bestyrelsesmodellen, og bestyrelsesmodellen indgår også i den planredegørelse, vi har fået. Så kan man diskutere – og dér er selvfølgelig forskelligheder – hvordan bestyrelsen skal være sammensat, og hvor mange medlemmer der skal være.

Alt i alt må jeg stadig væk fastslå: lad os nu tage det stille og roligt. Jeg er helt sikker